VÎNĂTOARE NEOBIŞNUITĂ

Aurel Cărăşel

Cenaclul „H. Coandă” Craiova

SIN BĂTU aerul cu cele opt braţe. La capatul cleştilor cu muşcătură veninoasă nu întîlni decît aerul.

„Ciudat, îşi spuse, mai adineauri era aici!”

De văzut nu vedea nimic, deşi cele opt perechi de ochi, aşezaţi concentric pe corpul sferic şi masiv, punctat cu mici pete întunecate, de fapt fire subţiri şi lungi de păr care-i dădeau informaţii despre temperatura mediului şi despre aciditatea atmosferei, îi dădeau posibilitatea sa vadă în trei spectre. Venea de tare departe pe planeta aceasta străină, tocmai din sistemul Velei, dorind să vîneze cel mai ciudat animal din galaxie. Neamul sau. al osizilor, originari de pe planeta Osiz, erau socotiţi ca fiind cei mai buni vînatori cosmici.

„Sa recapitulăm, gîndi, în timp ce pipăia întunericul străpuns de irizaţiile portocalii ale aştrilor. Un monstru invizibil, cu o posibilă formă cilindrică, înzestrat cu cel puţin patru membre şi extrem de primejdios. Se pare că numărul lor este în continuă scădere datorită vînarii intensive dezlănţuită aici în ultimul timp. Este extrem de interesant modul lor de a raţiona: presupunînd că au un sistem intern oarecum asemănător nouă, centrii noştri gînditori fiind repartizaţi uniform în cele opt braţe, ei o să aiba cam patru... în mod concret inferiori”.

Sin era cel mai tînar membru al familiei. În urmă cu zece ore siderale se desprinsese de corpul mamei sale, şi abia cu şase ore înainte i se formasera cleştii. Se afla la cea de-a treia vînatoare, dar era prima dată cînd vîna singur. Pîna

atunci vînase pe Orda fiare cu un singur braţ plat şi cu o mie de ochi pe corp, ajutat de fratele său Siv.

Acum era singur. Îşi ridică din nou patru tentacule în faţă, blestemînd gravitaţia puternică a planetei, care nu-i îngăduia să zboare cum ar fi dorit, neputînd să facă decît mici salturi în stînga şi în dreapta. Chiar la coborîre fusese sigur că dibuise ceva, dar acel ceva, avînd avantajul invizibilităţii, se dovedise mai rapid decît el.

Vru să faca un nou salt, dar simţi pe mijlocul unuia din braţe apăsarea unui obiect dur, tăios. Se zbătu, dar obiectul îşi spori apăsarea, pătrunzînd prin platoşa de solzi străvezii şi alunecoşi ce-i acoperea tot corpul şi ţintuindu-l de scoarţa planetei. Apoi un al doilea îi străpunse corpul ca o bilă, cu piele netedă, galben-verzuie. Un lichid greţos, urît mirositor ţîşni împroşcînd pămîntul în jur. încercă să sară, dar braţele nu-l mai ascultară, începuseră vechea sfadă în căutarea soluţiei optime.

„Ultima vînătoare, îl fulgeră gîndul morţii. Macar am obţinut confirmarea cî există aceşti monştri invizibili, a căror existenţa este atît de controversată în Galaxie...”

De la zece paşi, omul privea cutremurat încă fiinţa scîrboasă ce se contorsiona în ghearele morţii, cu doua suliţe înfipte în corpul prăbuşit pe sol.

„Parcă ar fi un păianjen! Dar ce păianjen! Ăsta e aproape cît mine! Noroc ca nu m-a văzut, deşi a picat direct peste mine din cer. Bîjbîia cu braţele de parca era orb... Doamne-sfinte, se închină el, ce înseamnă să pleci în zorii zilei la vînătoare fără binecuvîntarea preotului...”

Şi se îndepărtă făcîndu-şi cruci şi privind cu groază înapoi.